

РЕШЕНИЕ

№ 20173

гр. София, 11.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3022** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. Е. К., [дата на раждане], гражданка на Турция, ЛНЧ [ЕГН], чрез адвокат А. П.-САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед № 513з-1881 от 21.02.2025 г. издадена от началника на отдел „Миграция“ СДВР, с която на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 25 във вр. чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 203618/20.12.2024 г.

В жалбата са изложени доводи, че оспорената заповед е издадена в противоречие със законовите разпоредби. На първо място се твърди, че е нарушена разпоредбата на чл. 45, ал. 1 от АПК, както и счита, че е допуснато съществено нарушение, изразяващо се в неспазване на разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от АПК. Моли Съда да отмени като незаконосъобразна и неоснователна оспорената Заповед и преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. П., която поддържа жалбата. Счита, че при издаване на заповедта не са спазени изискванията на чл. 14 и чл. 35 от АПК. Посочва, че в конкретния период, жалбоподателката е родила близнаци, които са се намирали в Майчин дом, като са били в кувюз повече от месец. Претендира разноски.

Ответникът – Началникът на отдел „Миграция“ при СДВР, чрез юрк. Г., оспорва депозираната жалба и излага становище за нейната неоснователност, като моли Съда да отхвърли същата. Подчертава, че служителите в отдел „Миграция“ са положили всички усилия да открият жалбоподателката, като същата е била търсена на посочения адрес в подаденото от нея заявление, по телефон, както и са били залепени съобщения. Претендира юрисконсултско възнаграждение и

прави възражение за прекомерност на адвокатството възнаграждение. В писмени бележки от 12.05.2025 г. излага подробни съображения по неоснователността на жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не взема становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по подадено Заявление № 203618 от 20.12.2024 г. в отдел „Миграция“ - СДВР на А. Е. К., ЛНЧ [ЕГН] за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на основании чл. чл. 24в, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Към заявлението са приложени: копие на страница на паспорт № 23734192742, валиден до 08.09.2024 г. със снимка; декларация за осигуряване на адрес на пребиваване от Г. В. В., за адрес [населено място], [улица], вх. „А“, ет. 3 без посочен апартамент; разписка от банка за наличие на финансови средства и полица за медицинска застраховка валидна до 19.12.2025 г. Тъй като жалбоподателката не е представила уверение от ВУЗ, че е студент в редовна форма на обучение, срока за разглеждане на преписката е удължен с един месец на основание чл. 14, ал. 2 от ППЗЧРБ, като К. е била уведомена, че следва да представи доказателство, че е студент. Във връзка с това на 18.02.2025 г. на гише на отдел „Миграция“ - СДВР, жалбоподателката е предоставила уверение от „Технически университет“ с № 182/18.02.2025 г.

На 20.02.2025 г. е извършена проверка на посочения от жалбоподателката адрес, като същата не е била открита на адреса. В проведен с наемодателката разговор, същата е представила декларация за жилището с нотариална заверка от 30.08.2024 г., като е потвърдила, че е отдала ап. 10 на жалбоподателката, но преди около месец К. е напуснала и не е изплатила дължимия наем и битови сметки.

Направен е бил и опит от страна на служители на отдел „Миграция“ - СДВР да се свържат с г-жа К. на посочения в заявлението телефонен номер, но същата не е отговорила на телефонните им обаждания.

В хода на административното производство за преценка за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, е установено, че К. е имала разрешен срок на продължително пребиваване на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРДБ, който е изтекъл на 05.04.2024 г. Във връзка с това е била направена справка в „Н-ШИС“, с която административните органи са установили, че спрямо чужденката е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“, 5392 ПАМ-1038/27.05.2024 г., издадена на основание чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ-изтекъл срок на пребиваване. Същата е била обявена за издирване с телеграма 14015 от 06.06.2024 г. с мярка установяване на адреса.

Въз основа на събраните доказателства и след направен анализ на същите, началника на отдел „Миграция“ - СДВР, е издал Заповед № 513з-1881 от 21.02.2025 г., с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 25 във вр. чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, предмет на оспорване в настоящото производство.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателката е адресат на акта, засегната е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Жалбата е подадена в рамките на срока за обжалване считано от връчването на заповедта (26.02.2025г.), от надлежно упълномощен адвокат (л.7), поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, Съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

Съгласно нормата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване се подава лично в дирекция „Миграция“ или сектор/група „Миграция“ при съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи. Директорът на дирекция „Миграция“ или оправомощено от него лице взема решение по заявлението в срок до два месеца от подаването му, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи срокът може да бъде удължен с още два месеца. Разрешението се издава по ред, определен с правилника за прилагане на закона. Предвид това, и предвид Заповед №513з-2396/24.04.2021 г. /л. 23/ и Заповед 513з-607/22.01.2025 г. /л.25/ на Директора на СДВР по оправомощаване на ответника, оспореният акт е издаден от компетентен орган- Началник на отдел „Миграция“ – СДВР.

Постановеният отказ е и в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който е издал заповедта, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Актът има ясна разпоредителна част, посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Датиран и подписан. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Актът е мотивиран, изяснени са релевантните обстоятелства.

За да издаде оспорения отказ Началникът на Дирекция „Миграция“ – СДВР е приел, че по отношение на кандидата за издаване на разрешение за постоянно пребиваване са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 25 във вр. чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ.

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактическите основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал една от тях, а именно съгласно нормата чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В процесния случай, не е спорно, че А. К. е посочила в подаденото от нея заявление, че пребивава на адрес – [населено място], [улица], ет. 2, ап. 10, като е бил представен и сключен на 03.04.2024 г. договор за наем за жилище намиращо се на посочения адрес. При извършената на 20.02.2025 г. проверка на адреса, служители на Дирекция „Миграция“ са установили, че на посочения адрес живее различно от жалбоподателката лице, а при проведен разговор с наемодателката, дала съгласие за адреса, е било констатирано, че К. е напуснала преди около месец имота.

Съгласно нормата на чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България, като двете предпоставки са дадени кумулативно. В процесния случай, безспорно е установено, че жалбоподателката е студент, редовна форма на обучение в Технически университет-С., видно и от представеното в административната преписка Уверение от посочения университет. Предвид обаче втората кумулативно дадена от разпоредбата предпоставка, вследствие на извършена в „Н-ШИС“ справка от административните органи било установено, че спрямо А. К. е наложената принудителна административна мярка „Връщане до стана по произход ПАМ-1038/27.05.2024 г. на

основание чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, тъй като е просрочила разрешения й срок на пребиваване в Република България, като същата е била обявена за издирване с телеграма 12015 от 06.06.2024 г. с мярка установяване на адреса.

С оглед съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства се потвърждава тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на заявление за издаване на разрешение за постоянно пребиваване. В действителност А. К. е декларирала неверни обстоятелства, а именно, че пребивава на посочения от нея адрес. Видно е, че декларираният адрес само формално доказва присъствието на жалбоподателката на територията на страната, като същото безспорно представлява посочване на неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Това следва и от представените по преписката сведения от наемодателката на жилището относно посочения от жалбоподателката адрес.

Общите разпоредби на чл. 6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка.

При тези факти, правилно на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ административния орган е отхвърлил заявлението на жалбоподателката за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България. Посочената разпоредба визира лимитативно посочени случаи в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, при които се отказва право на продължително пребиваване, между които е и този по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения в хода на административното производство, които да са рефлектирали върху съдържанието на оспорения административен акт. В заключение следва да се посочи, че Съдът не приема довода на жалбоподателката, че не ѝ е назначен преводач на основание чл. 14, ал. 2 от АПК. Видно и от оспорената Заповед, К. е подписала същата, като е заявила, че е запозната с изложеното в нея на език, който владее. В случай, че е имала възражения в момента на връчването на заповедта, същата е следвало да откаже да я подпише именно на тези основания.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 12-ти състав:
Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Е. К., [дата на раждане] , гражданка на Турция, ЛНЧ [ЕГН], срещу Заповед № 513з-1881 от 21.02.2025 г. издадена от началника на отдел „Миграция“ СДВР, с която на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА А. Е. К., [дата на раждане] , гражданство-Турция, ЛНЧ [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: